

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: V. K.
zastoupený zmocněncem O. K.

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018, č. j. KUZL 54413/2018, sp. zn. KUSP 36482/2018 ÚP-Ha,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Městského úřadu Kunovice (dále také „stavební úřad“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. STU/1545-18/KOU/SZ/314-

2015, kterým bylo žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nařízeno odstranění stavby „*Maringotka na kolech hnědé barvy o rozměru cca 7,6 x 2,4 m; zastřešená pergola s posezením o rozměru cca 7,6 x 3,2 m a suché WC*“ umístěné na pozemku p. č. x v k. ú. x (dále jen „předmětná stavba“), provedené bez povolení stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce mimo jiné navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.
3. Žalobce předně namítá, že pozemek, na kterém je jeho stavba umístěna, se nachází v lokalitě, o níž se dlouhodobě jedná jako o území, na němž hodlá město Uherský Ostroh dosáhnout změny územního plánu tak, aby zde bylo možno budovat rekreační objekty pro individuální i hromadnou rekreaci. Žalobce připouští, že stávající územně-plánovací dokumentace umožňuje stavebnímu úřadu nařídit odstranění staveb nacházejících se v dané lokalitě, nicméně se jedná o stavby, které zde existují desítky let na pozemcích ve vlastnictví vlastníků staveb nebo na pozemcích řádně pronajatých, kdy stavby jsou zde umístěny se souhlasem pronajímatelů - vlastníků pozemků, na základě platných nájemních smluv, jako je tomu v případě žalobce a předmětné stavby.
4. Podle žalobce probíhající změna územních plánů obce Ostrožská Nová Ves a města Uherský Ostroh nedává jednoznačné stanovisko, kdy bude problematika dotčeného území vyřešena. Územní plány odůvodňují stavební uzávěru těžbou šterkopísku. Tato těžba však již byla ukončena, pozemky jsou rekultivovány a těžební společnosti s umístěním staveb pro rekreaci souhlasí. Navíc pozemek, na kterém je stavba umístěna, je územním plánem v rozporu se skutečností označen jako vodní plocha. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že dne 20. 10. 2016 byl předložen návrh na změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, neboť byla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Zastupitelstvo obce schválilo pořízení změny územního plánu. V souvislosti s plánovanou změnou nechal Krajský úřad Zlínského kraje vypracovat územní studii „ÚS 3“, která rozčleňuje území šterkopískových jezer do tří zón (v jedné z nich má být umístování staveb pro individuální rekreaci připuštěno). Podle žalobce tak probíhají jednání o změně územního plánu, v důsledku níž by došlo k povolení rekreačních objektů. Podle žalobce je jedním z důvodů, pro který stávající územní plán neumožňuje vydat příslušná stavební povolení na rekreační stavby, skutečnost, že nebyla splněna podmínka, aby do konce roku 2006 byla vodoprávnímu úřadu předložena studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru po ukončení těžby, která byla stanovena v „opatření obecné povahy - rozhodnutí odboru životního prostředí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006“. Vzhledem k tomu vodoprávní úřad vydal rozhodnutí ze dne 25. 11. 2016, kterým uložil SVK, a.s. předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves do 31. 12. 2017.
5. Žalovaný dle žalobce pochybil, neboť celou věc posuzoval podle stávající územně plánovací dokumentace, která neodpovídá realitě. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o dodatečné povolení stavby žádal, aby bylo vyčkáno na výsledek projednání připravovaných změn územních plánů dotčených obcí (Ostrožské Nové Vsi i Uherského Ostrohu). Obě obce podle žalobce vnímají pozitivně možnost rekreace v okolí

jezer. Žalobce tak má za to, že nebylo namístě zamítnout žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad měl řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat na s řešením na výsledek projednání chystaných změn územních plánů, na „definitivní územně-plánovací dokumentaci“.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný je toho názoru, že žalobní námítky směřují spíše proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby a v řízení nyní posuzovaném nemají již místo. Podle žalovaného dosud nebyla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Žalovaný také zdůrazňuje, že předmětná stavba žalobce je umístěna na pozemku, který se nachází v k.ú. x, obec Uherský Ostroh, přičemž pro obec Uherský Ostroh žádná změna územního plánu, která by se dané lokality dotýkala, projednávána není a žádná taková změna není ani navrhována. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou územní studii „ÚS 3“, tak se podle žalovaného nejspíše jedná o územní studii „*Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera*“. Potřeba této studie byla stanovena Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje. Tato studie podle žalovaného neslouží pro rozhodování stavebního úřadu. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že předmětná stavba se nachází v ochranném pásmu II. stupně pro vodní zdroj ostrožská Nová Ves a v tomto území je z důvodu zajištění ochrany vodního zdroje rozhodnutím žalovaného (odboru životního prostředí a zemědělství) ze dne 8. 11. 2006, č. KUZL 68315/2006, zakázáno umísťování a realizace staveb (včetně jiných zařízení nesplňujících kritérium stavby) kromě objektů vodárenských a těžebních. Žalovaný v neposlední řadě poukazuje také na to, že podle územního plánu pro obec Uherský Ostroh ze dne 27. 12. 2012 je pozemek, na kterém je umístěna předmětná stavba, součástí plochy WT – vodní plochy a toky, kde nelze stavbu pro individuální rekreaci umísťovat.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Předtím, než krajský soud přistoupí k vypořádání žalobních námitek, považuje za nezbytné zdůraznit, že se v minulosti zabýval co do podstaty věci v podstatě totožnou věcí v řízení vedeném pod sp. zn. 29 A 301/2017, ve které žalobce (R. B.), za použití téměř shodné žalobní argumentace, jako v nyní projednávané věci žalobce (což je nepochybně dáno totožnou osobou zmocněného zástupce), rovněž zpochybňoval zákonnost způsobu právního posouzení otázky odstranění stavby (maringotky) nacházející se rovněž v k. ú. x. Uvedené řízení vyústilo v přijetí rozsudku ze dne 10. 12. 2019, č. j. 29 A 301/2017-57, kterým žalobu zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Krajský soud se s právními závěry i dílčí argumentací obsaženými v citovaném rozsudku ztotožňuje a v nyní projednávané věci (i s ohledem na vysokou míru podobnosti skutkového stavu obou předmětných případů) neshledal důvod, proč by se měl od nich odchylovat či je jakkoliv revidovat.
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce s postupem i právními závěry stavebního úřadu i žalovaného v řízení o odstranění stavby, které vyústilo v rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby, ačkoliv dle žalobce bylo zcela na místě řízení přerušit s ohledem na údajně probíhající změnu územního plánu obce

Ostrožská Nová Ves, případně s ohledem na budoucí možnou změnu územního plánu obce Uherský Ostroh.

10. Jak již bylo zdůrazněno výše, žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo pravomocně nařízeno odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, dle něhož *„stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“*
11. Smyslem řízení o odstranění stavby podle výše citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je tedy odstranění staveb postavených bez rozhodnutí (zejména stavebního povolení) nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. V tomto typu řízení tedy stavební úřad posuzuje toliko to, zda určitá stavba je či není postavena v souladu s příslušným rozhodnutím či nikoli. S ohledem na princip proporcionality je však nutné dbát na šetření práv vlastníka stavby či stavebníka a zabránit případnému nepřiměřeného zásahu do těchto práv. Z tohoto důvodu stavební zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla taková stavba dodatečně povolena, jak explicitně vyplývá z citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pro účely dodatečného povolení stavby citovaný § 129 odst. 2 stavebního zákona zakotvuje možnost zahájení řízení na žádost stavebníka poté, co již z moci úřední bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby tedy představuje speciální institut, který se váže na řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím tohoto nástroje pak lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s příslušným rozhodnutím stavebního úřadu či dokonce postavena bez něho, avšak pouze v případě, že stavebník prokáže, že taková stavba *„není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území“* [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona] a doloží k žádosti o dodatečné povolení stavby takové podklady, jaké by bylo třeba doložit v řízení o vydání příslušného rozhodnutí (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle něhož *„rozhodnutí, kterým je dodatečně povolena stavba, případně její změna, musí mít stejné náležitosti jako stavební povolení.“*). Naopak v řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohli žalobci uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017-22). Zatímco tedy v případě řízení o odstranění stavby se jedná o obligatorní řízení, které v případě, že jsou splněny zákonné podmínky, musí být z moci úřední zahájeno vždy, v případě řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o řízení toliko fakultativní, neboť je vázáno pouze na žádost stavebníka a je tedy plně v jeho dispozici (za splnění dalších zákonných podmínek), zda bude toto řízení zahájeno a vedeno (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2018, č. j. 29 A 91/2016-62).
12. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce v nyní projednávané věci žádost o dodatečné povolení předmětné stavby podal, přičemž stavební úřad usnesením ze dne 18. 6. 2015 přerušil řízení o odstranění předmětné stavby, nicméně následně byla tato žádost

rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2016, č. j. STU/3873-15/SZ/373-2015/HOR, zamítnuta, což následně potvrdil svým rozhodnutím ze dne 2. 9. 2016, č. j. KUZL 60320/2016 i žalovaný. Proti tomuto rozhodnutí sice žalobce rovněž směřoval nyní projednávanou žalobu, nicméně ta nemohla být věcně projednána, neboť byla podána až po uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí o jejím dodatečném nepovolení. Krajskému soudu tedy nezbylo, než ji usnesením ze dne 28. 1. 2020, č. j. 29A 230/2019-31 odmítnout jako opožděnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

13. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby lze tudíž zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena. Žalobce ovšem nic takového nenamítá. Netvrdí, že by předmětná stavba, které má být odstraněna, disponovala odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, ani netvrdí, že by byla stavba dodatečně povolena. Žalobce nenamítá ani to, že se nejedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, která nevyžaduje žádné povolení či opatření stavebního úřadu. Žalobce pouze namítá, že se jedná o stavbu, které se v dané lokalitě nachází již desítky let (aniž by to doložil), a že s ohledem na změnu v území a plánovanou budoucí změnu územního plánu měl žalovaný řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat vydání nového územního plánu.
14. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného v jeho vyjádření k žalobě, že žalobce svoje námitky nesměřuje toliko proti rozhodnutí o odstranění stavby, nýbrž proti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť v tomto řízení stavební úřad posuzuje soulad stavby s územním plánem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je soud oprávněn posuzovat, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Takovou žalobu, kterou by mohl soud věcně projednat, však žalobce včas nepodal a nedal tak soudu možnost se těmito námitkami zabývat. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby k tomu soud oprávněn není. Soud totiž není oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která jsou předmětem žaloby (v daném případě tedy pouze rozhodnutí o nařízení odstranění stavby). Krajský soud tak není oprávněn posuzovat, zda stavební úřad postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem či nikoli. Byť by stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby skutečně pochybil, neměla by tato skutečnost žádný vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Uvedená skutečnost je důvodem k zamítnutí žaloby.
15. Obdobně jako tak učinil v citovaném rozsudku č. j. 29 A 301/2017-57 i nyní krajský soud považuje za vhodné se nad rámec výše uvedeného vyjádřit i k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
16. Pokud žalobce namítal, že stavební úřad pochybil, jestliže řízení o dodatečném povolení stavby nepřerušil, krajský soud konstatuje, že k takovému postupu nebyl důvod. Přestože podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) správní orgán řízení o žádosti usnesením přeruší na požádání žadatele, tuto povinnost nelze dovozovat vždy, bez ohledu na situaci, v níž je požadavek ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu uplatňován. Typicky nemá správní orgán povinnost řízení přerušit v případě, kdy zjistí, že (podle aktuálního právního a skutkového stavu, ohledně něhož ani nemá v dohledné době dojít ke změně ve prospěch účastníka řízení – žadatele) žádosti není možné vyhovět a že je namístež ji bez dalšího dokazování zamítnout (viz

rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2015, č. j. 5 A 267/2010-36). Jestliže stavební úřad po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě, která nebyla povolena „řádne“, zjistil, že stavba je umístěna v dobývacím prostoru, v ochranném pásmu vodního zdroje a v rozporu s územním plánem, aniž by změny správních aktů, z nichž tato vymezení vyplývala, byly v pokročilé fázi jejich eventuálního přijetí, k přerušení řízení nebylo důvodu. Krajský soud by nepovažoval za srozumitelnou aplikaci práva (konkrétně § 64 odst. 2 správního řádu), pokud by řízení o dodatečném povolení stavby (tedy stavby, jež měla být povolována především v „řádne“ řízení o vydání stavebního povolení) bylo na žádost stavebníka na relativně nekonečnou dobu přerušeno z toho důvodu, že by v budoucnu eventuálně mohlo dojít ke změně právního rámce, který v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby, její dodatečné povolení neumožňuje.

17. V nyní projednávané věci je klíčovou skutečností, že předmětná stavba byla postavena bez stavebního povolení. Je v principu nerozhodné, kdy se tak stalo. Jak již bylo zdůrazněno výše, stavba postavená bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen za situace, pokud stavebník prokáže splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby. Důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nese vlastník takové stavby (stavebník); je tedy na něm, aby v řízení o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 As 43/2004-101), aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodíní vyčkávání pro něj eventuálního příznivějšího právního stavu. Pravým cílem žádosti o přerušení řízení v situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci, je získání neoprávněné výhody stavebníka oproti stavu, v němž měl stavebník o povolení stavby žádat (v „řádne“ řízení) i v němž o dodatečné povolení stavby nakonec žádal; proto nebylo namístě řízení přerušovat (*mutatis mutandis* rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39). Nepřerušil-li tedy stavební úřad řízení a rozhodl-li o žádosti žalobce bez vyčkávání na možné budoucí změny územního plánu, pak podle soudu nepochybil.
18. Tím spíše nebyl důvod pro přerušení řízení o odstranění stavby, neboť pro toto řízení je změna územního plánu zcela nepodstatná. Došlo-li by během řízení o odstranění stavby skutečně ke změně územního plánu, event. pokud by taková změna byla již „na spadnutí“, mohl by žalobce podat novou žádost o dodatečné povolení stavby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34). V rámci těchto řízení by stavební úřad byl povinen posoudit novou žádost o dodatečné povolení stavby a při tom zohlednit nový územní plán. Tomu by nebránila ani skutečnost, že stavební úřad o žádosti o dodatečné povolení stavby v řízení o odstranění stavby již jednou rozhodl, neboť na negativní rozhodnutí o žádosti nelze nahlížet jako na překážku věci pravomocně rozhodnuté (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016-36). K ničemu takovému však v daném případě nedošlo, neboť žalobce novou žádost nepodal a k žádné změně územního plánu v dotčené lokalitě nedošlo.
19. Pokud se žalobce dovolává toho, že dne 15. 12. 2016 obec Ostrožská Nová Ves schválila pořízení změny územního plánu na zasedání zastupitelstva, je třeba uvést, že předmětné stavby se nenacházejí v katastru obce Ostrožská Nová Ves, nýbrž v katastru města Uherský Ostroh. Ani žalobce přitom nenamítá, že by město Uherský Ostroh jakoukoli změnu územního plánu v rozhodnou dobu připravovalo.
20. Pokud žalobce odkazuje na možný vliv eventuální budoucí změny územně plánovací dokumentace na aktuální situaci, v níž bylo o jeho žádosti rozhodováno, je třeba poukázat

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015-32, podle něhož nepřihlédne-li správní orgán v rozhodnutí o odstranění a dodatečném povolení stavby ke schválenému zadání změny územního plánu, která se týká území, na němž je taková stavba umístěna, nejedná se bez dalšího o vadu řízení, pro kterou by bylo namístě takové rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 76 odst. 1 a § 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě navíc pro město Uherský Ostroh žádná změna aktuálně připravována nebyla a stavební úřad tedy ani neměl co zohledňovat. Žalobcem zmíněnou studii „*Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera*“, nelze pokládat za významnou z pohledu jakéhokoli vyčkávání na případné děje následující, jež by měly rozhodnutí stavebního úřadu oddalovat, neboť tato studie nabízí jedno z možných řešení využití daného území, avšak přímo neslouží pro rozhodování stavebního úřadu.

21. Stavebnímu úřadu ani žalovanému nelze vytýkat ani to, že by snad se svým rozhodováním „spěchali“ proto, aby v mezidobí nedošlo ke změně právního rámce, která by nakonec pro žalobce byla příznivá a dodatečné povolení stavby umožňovala. Stavební úřad ani žalovaný nerozhodovali za situace, kdy by jakákoli taková změna byla „na spadnutí“, ani následný vývoj po vydání napadeného rozhodnutí neukazuje, že by postupem času měla stavba podmínky především územního plánování začít splňovat. Žádný takový vývoj po vydání rozhodnutí ostatně žalobce ani netvrdil. Na shora uvedeném nic nemůže změnit ani námitka, že jsou pozemky v územním plánu nesprávně vyznačeny jako vodní plocha. Tato námitka totiž rovněž nesměřuje proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti územnímu plánu z roku 2012.
22. Žalovanému tedy nelze vytýkat jakoukoliv nezákonnost při vydávání napadeného rozhodnutí ani jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobci, jež by mohla alespoň nepřímo atakovat jeho subjektivní veřejná práva. Soud neshledal ani žádné mimořádné důvody, pro které by, i přes povinnost přezkoumávat napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, jaký byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), měl – pro dosažení obecné spravedlnosti pro žalobce napadené rozhodnutí rušit s ohledem na aktuální skutkový a právní stav v době svého rozhodování

V. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
24. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu